

[Aksel Larsen.]

Jeg er parat, hvorpaa det ærede Medlem sagde: Ja, men det er jeg skam ikke. Nej, og det bliver han ikke.

Lad mig sige, for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, heller ikke hos det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, som i den Henseende er usædvanlig tungnem — og det vil sige noget, naar det er ham, det drejer sig om —, at Kommunisternes Regnskabsoplysninger om, hvorfra Kommunisterne faar Penge til deres Presse og Partivirksomhed, regelmæssigt gennem mange Aar er blevet offentliggjort i „Arbejderbladet“. Der kan man hver Uge se Listerne over, hvad der i den forløbne Uge er indsamlet, og hvis der er andre Partier, der ønsker at kontrollere det originale Indsamlingsmateriale, staar det naturligvis til Disposition, vel at mærke paa Betingelse af en Gensidighed af den Art, det ærede Medlem Hr. Frits Clausen foreslog, og paa Betingelse af, at de paagældende forpligter sig til i deres egen Presse at offentliggøre Undersøgelsesresultatet. Det kunde være rart paa den Maade ogsaa i vore Modstanderes Presse at faa slaaet en Pæl igennem vore Modstanderes gentagne usandfærdige Paastand om, at vort Parti og Bevægelse paa nogen Maade finansieres udefra.

I øvrigt er der jo en Bunke Navne, man har en Viden om, og blot for at nævne nogle enkelte, saa vil jeg nævne, at Folk som Sehested og Schimmelmann, Grevenkop-Castenskiold, Pontoppidan, Knuth, Holstein, Bentzon, Juul o. s. v. med Føje kan anses for at være de økonomiske Bagmænd og altsaa de egentlige politisk dominerende inden for Frits Clausens Bevægelse, og det faar vi ogsaa dokumenteret i Foretagendets praktiske Politik. Tag nu Debatten om Smørordningen, der endte med Afstemning om et Par Dagsordener. Hvem var fraværende? De tre ærede Medlemmer derovre fra. De skulde ikke have noget af at være til Stede og sige deres Mening eller stemme, for paa den ene Side er de forpligtede af deres økonomiske Bagmænd til at arbejde for den højst mulige Smørpris uden Hensyn til, hvordan det gaar Forbrugerne, paa den anden Side skal man altid over for Forbrugerne lade, som om man er Smaafolks Ven, og saa forsvinder man ud af Salen, naar den Slags ubehagelige Emner debatteres.

Lad mig saa sige, at vi igennem dette Foretagendes og det saakaldte Partis Optræden faar temmelig god Besked om den krasseste Reaktions Hensigter og Meninger her i Landet, men at man naturligvis ikke kan gaa hen og tro, at Reaktionen kun findes

inden for Frits Clausen-Partiets Rækker. Den findes ogsaa andre Steder her i Danmark. Lad mig endvidere sige, at der er fra demokratisk Hold talt meget om, at man skal forsvare Demokratiet og Regeringen og Samfundet mod de samme Folks Omstyrtelsesbestræbelser og deres Program, men man forsvarer sig nu ikke saa godt mod Reaktionen derved, at man opfylder Reaktionen's Krav, derved, at man indstiller sig paa selv at gennemføre Reaktionen's Politik, og det er jo unægteligt, som jeg mere udførligt beskæftigede mig med under min Tale i sidste Uge, det, Regeringen hidtil har gjort.

Lad mig kort nævne saadanne Eksempler paa Regeringens Politik som Omsætningskatten, der vel er den mest uretfærdige Skat, man i Mands Minde har paalagt her i Landet. Den er saa uretfærdig, at man endogsaa fra borgerligt Hold rejser Opposition mod den, men ganske vist kun for, som det ærede Medlem Hr. Christiani, at kræve den afløst af en direkte Kopskat af samme Størrelse, der skal ramme alle uden Hensyn til, hvordan deres økonomiske Forhold er. Det kan ikke forbavse, at Finansministeren udtalte sin store Sympati for denne Tanke og stillede i Udsigt, at man kunde afløse Omsætningskatten med en saadan Kopskat, der naturligvis vil virke lige saa uretfærdigt og i lige saa diametral Modsetning til alt, hvad der har været demokratisk Syn paa Skattepolitik her i Landet.

Lad mig nævne Debatten om Priserne og Prisstigningerne, de endnu uopfyldte Løfter om Prisstop. Lønningerne har man lagt Loft over, og det er gjort solidt, men Priserne stiger stadig væk. Lad mig nævne den Maade, man gennemfører forskellige Rationeringsordninger paa, og nævne det ikke mindst, fordi den højtærede Handelsminister aabenbart tager ganske fejl i sin Polemik mod mig. Han forsøgte at klare sig ved at sige, at Margarinemærkerne har Gyldighed stadig væk, at de ikke, som af mig paastaaet, er ugyldige. Hvis Ministeren virkelig havde hørt efter eller gennemlæst alt, hvad jeg har sagt, vilde han forstaa, at jeg har hævdet, at Margarinemærkerne praktisk har mistet deres Værdi, efter at man har gjort Køb af Margarine afhængigt af, at der baade afleveres et Margarinemærke og et Smørmærke. De, der havde Penge til at købe Margarine før Fredag, fik en Favør, som man paa Forhaand berøvede dem, der først havde Penge om Fredagen.

Nu siger Ministeren, at det kom saa pludseligt efter Margarinemærkernes Indførelse, at man skulde lave Smørrationering.